

Micul prinț

Scriș și ilustrat de

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

GIRASOL

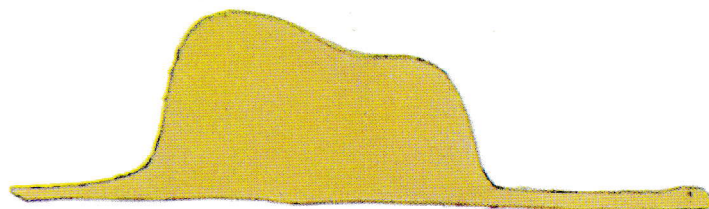

I

Pe când aveam șase ani am văzut odată o imagine superbă într-o carte despre Pădurea Virgină, care se chema *Istorii trăite*. Reprezenta un șarpe boa devorând o fiară. Aici e copia desenului.

În această carte scria: „Șerpii boa își devorează prada întreagă, fără să o mestece. Apoi nu se mai pot mișca și dorm șase luni, cât durează digestia.”

Am meditat atunci mult la aventurile din junglă și, la rândul meu, am reușit să trasez primul meu desen, cu ajutorul unui creion colorat. Desenul meu numărul 1. Arăta așa:

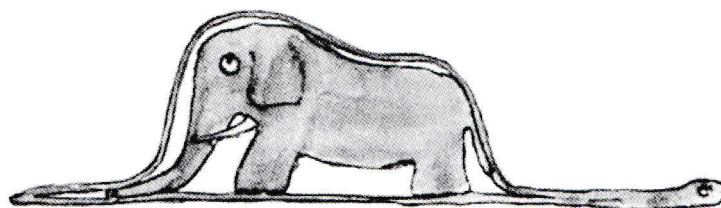

Le-am arătat capodopera mea unor oameni mari și i-am întrebat dacă desenul îi speria.

Ei mi-au răspuns:

– De ce te-ar speria o pălărie?

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digera un elefant. Atunci am desenat interiorul unui șarpe boa, pentru ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las baltă desenele cu șerpi boa pe dinafară sau pe dinăuntru și să-mi îndrept interesele mai degrabă spre geografie, istorie, aritmetică și gramatică. Astfel am abandonat, la vârsta de șase ani, o măreață carieră de pictor. Am fost descurajat de insuccesul desenului meu numărul 1 și al desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și pentru copii e obositor să le tot dea explicații.

Am fost nevoit, așadar, să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Și geografia, ce-i drept, mi-a fost de folos. Știam să deosebesc dintr-o privire China de Arizona. E util dacă te rătăcești noaptea.

Am avut astfel, pe parcursul vieții mele, o mulțime de contacte cu o mulțime de oameni serioși. Am trăit mult printre oameni mari. I-am văzut de foarte aproape. Și asta nu m-a făcut să am o părere mai bună despre ei.

Când întâlneam unul care mi se părea cât de cât inteligent, făceam cu el experimentul cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat. Voiam să văd dacă înțelegea cu adevărat lucrurile. Dar întotdeauna îmi răspundea: „Este o pălărie.“ Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Îi vorbeam pe înțelesul lui. Îi pomeneam despre

bridge, golf, politică și cravate. Și omul mare era foarte mulțumit să cunoască o persoană atât de rezonabilă.

II

Am trăit astfel în solitudine, fără să am pe nimeni cu care să pot sta de vorbă, până acum șase ani, când am avut o defecțiune în deșertul Sahara. Mi s-a spart ceva la motor. Și, cum nu aveam cu mine nici mecanic, nici pasageri, m-am pregătit să încerc singur o reparație complicată. Era pentru mine o chestiune de viață și de moarte. Apa de băut abia dacă-mi ajungea pentru opt zile.

În prima seară am adormit, așadar, pe nisip, la peste o mie de kilometri de orice zonă locuită. Eram mai izolat chiar decât aș fi fost dacă aș fi naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Vă închipuiți deci surprinderea mea când, la ivirea zorilor, m-a trezit un glăscior ciudat. Spunea:

- Te rog... desenează-mi o oaie!
- Cum?
- Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare ca fulgerat. M-am frecat bine la ochi. M-am uitat cu atenție în jur. Și am văzut un omuleț absolut extraordinar, care mă studia cu gravitate. Iată cel mai reușit portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu. Desenul meu este însă, firește, mult mai puțin încântător decât modelul. Nu e vina mea. Am fost descurajat în cariera de pictor de către oamenii mari, la vârsta de șase ani, și nu învățasem să desenez nimic în afară de șerpi boa pe dinafară și șerpi boa pe dinăuntru.

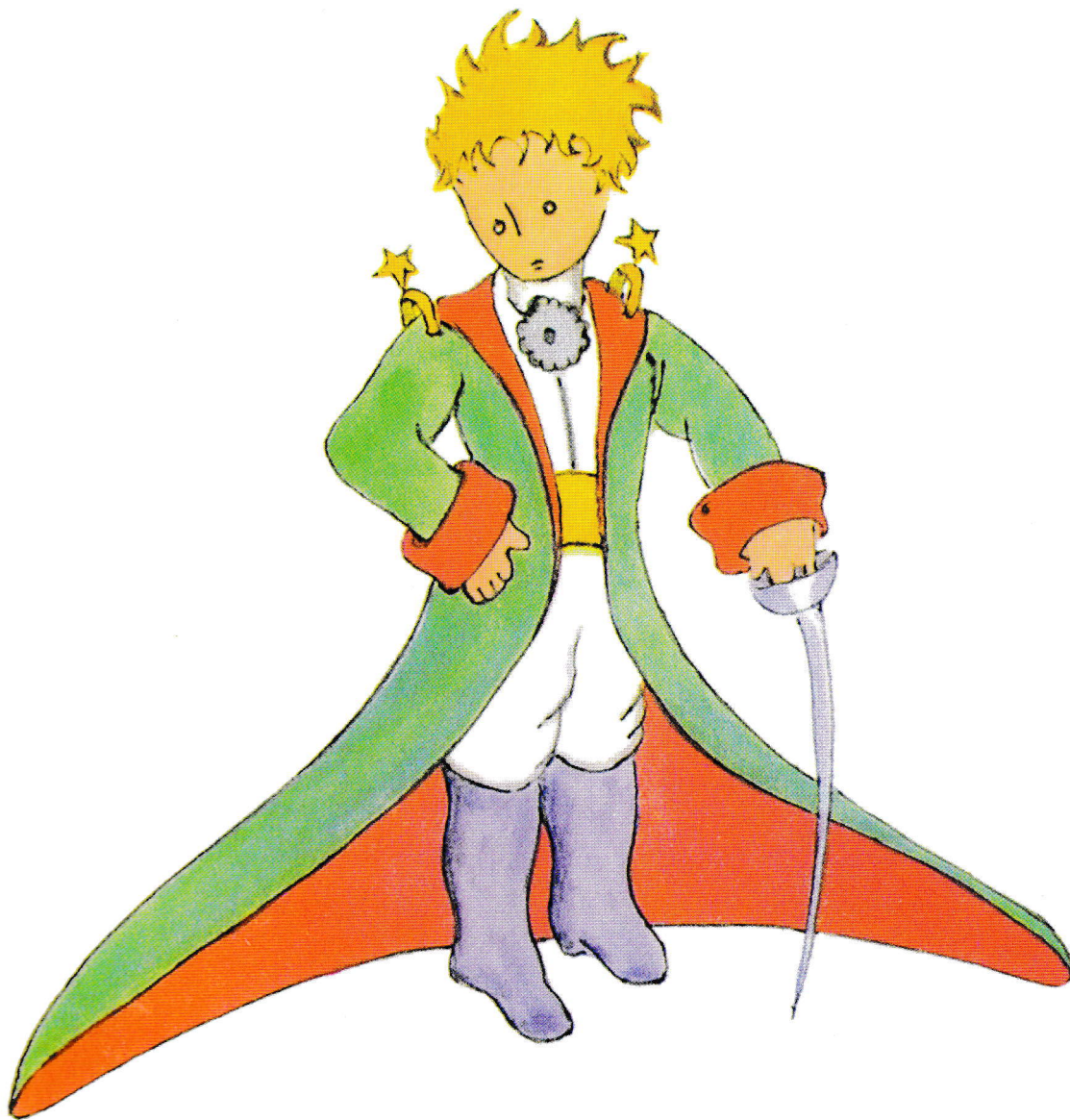
Priveam așadar această apariție cu ochii cășcați de uimire. Să nu uităm că mă aflam la peste o mie de kilometri de orice regiune locuită. Iar omulețul meu nu părea nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea câtuși de puțin înfățișarea unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de kilometri de orice zonă locuită. Când am izbutit în sfârșit să vorbesc, i-am spus:

– Dar ce cauți tu aici?

Atunci el mi-a repetat încet, ca pe un lucru foarte serios:

– Te rog... desenează-mi o oaie...

Când misterul e prea impresionant, nu îndrăznești să nu te supui. Oricât de absurd mi s-ar fi părut la peste o mie de kilometri de orice ținut locuit și în pericol de moarte, am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Dar mi-am amintit

Iată cel mai reușit portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu.

atunci că studiasem geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus omulețului (un pic iritat) că nu știam să desenez. Mi-a răspuns:

– Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum nu desenase niciodată o oaie, am refăcut, pentru el, unul dintre cele două desene de care eram în stare. Cel cu șarpele boa pe dinafară. Și am fost mai mult decât uluit să-l aud pe omuleț răspunzând:

– Nu! Nu! Eu nu vreau un elefant într-un șarpe boa. Un șarpe boa e foarte periculos, iar un elefant este prea voluminos. La mine totul e mic. Eu am nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie.

Așa că i-am desenat.

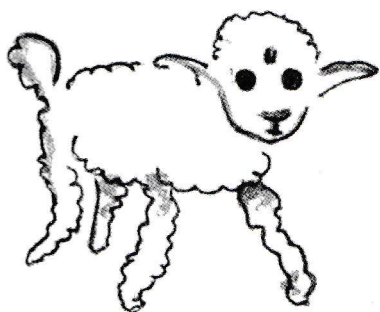
El a privit-o cu atenție, apoi a zis:

– Nu! Asta e deja foarte bolnavă. Fă alta.

Am desenat.

Prietenul meu a zâmbit blând, indulgent:

– Vezi tu... asta nu e o oaie, e un berbec. Are coarne...

Am refăcut din nou desenul, dar a fost refuzat, ca și cele dinainte:

– Asta e prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

Atunci, pierzându-mi răbdarea, căci mă

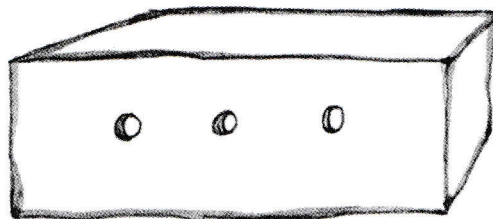

grăbeam să-mi demontez motorul, am mângălit următorul desen.

Și i-am trântit:

– Asta e lada.

Oaia pe care o vrei este înăuntru.

Dar am fost foarte surprins văzând cum tânărul meu judecător se luminează la față:

– Exact așa o voiam! Crezi că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

– De ce?

– Pentru că acasă la mine totul e mic...

– O să-i fie de ajuns, cu siguranță. Ți-am dat o oaie foarte mică.

A arătat cu capul spre desen:

– Nu chiar atât de mică... Ia te uită! A adormit...

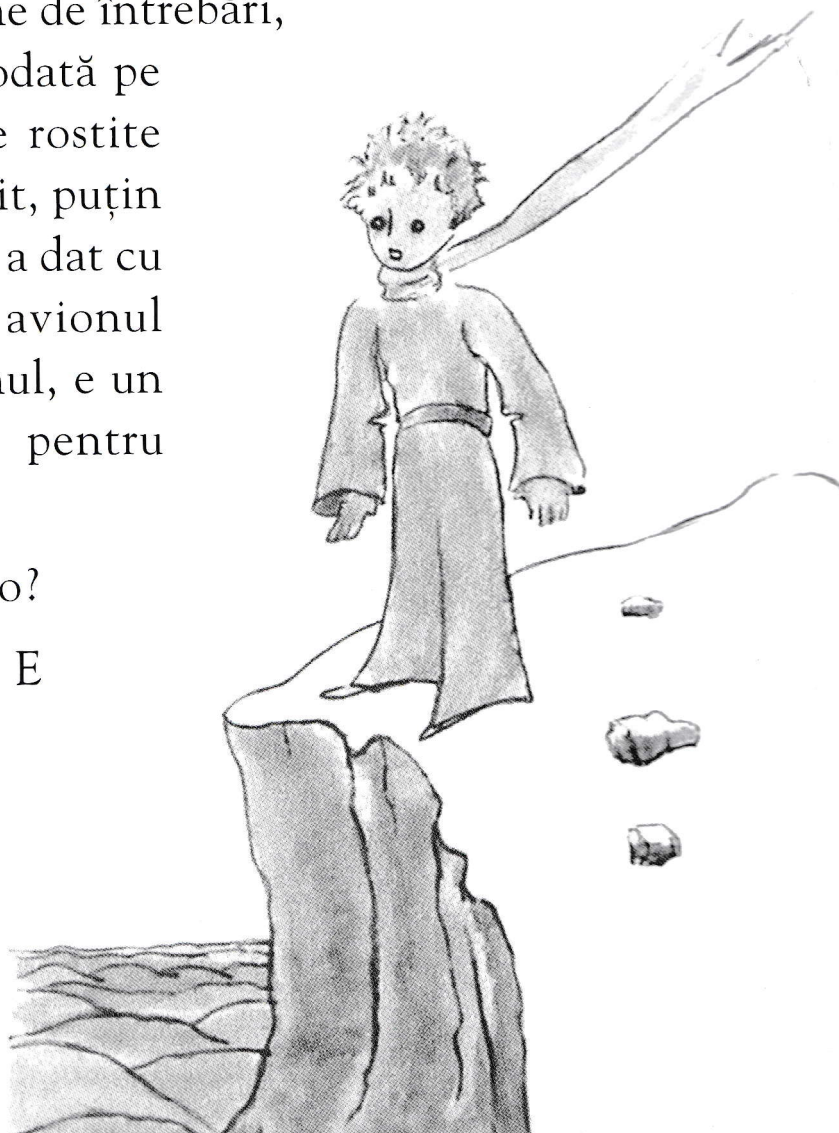
Și așa am făcut eu cunoștință cu micul prinț.

III

Mi-a trebuit mult să pricep de unde venea. Micul prinț, care îmi puna o mulțime de întrebări, nu părea să le înțeleagă niciodată pe ale mele. Doar niște cuvinte rostite din întâmplare mi-au dezvăluit, puțin câte puțin, totul. Astfel, când a dat cu ochii pentru prima dată de avionul meu (n-o să vă desenez avionul, e un desen mult prea complicat pentru mine), m-a întrebat:

– Ce e chestia aia de acolo?

– Nu e o chestie. Zboară. E un avion. Avionul meu.

Și eram mândru să-i spun că zburam. El a strigat:

– Cum?! Ai căzut din cer!

– Da, am zis eu cu modestie.

– A! Ce nostim...

Și micul prinț a scos un mic hohot de râs care chiar m-a enervat. Aș fi preferat să-mi ia în serios necazurile. Apoi el a adăugat:

– Așadar, vii din cer! De pe ce planetă ești?

Am întrezărit o fisură în misterul prezenței lui și l-am întrebat de-a dreptul:

– Păi ce, tu vii de pe altă planetă?

El nu mi-a răspuns însă. A clătinat încetișor din cap, privindu-mi avionul:

– E drept, cu ăsta n-ai cum să vii de prea departe...

Și s-a adâncit în visare vreme îndelungată. Apoi, scoțând oaia mea din buzunar, s-a apucat să-și contemple comoara.

Vă închipuiți cât de intrigat puteam să fiu de această mărturisire trunchiată despre „alte planete“. M-am străduit, prin urmare, să aflu mai multe: